

den jongen in den kruin van den Douglas, die hem als uitkijktoren dient. . . . Vóór mij, op den weg, hield een zwijmelend man stil. Hij maakte groote gebaren, als ware hij in een gesprek gewikkeld en schoten hem de argumenten te kort. Die man was Louis, de zich noemende hovenier, waarmede slechts wij in goede verstandhouding leefden. Samen met zijn, door ouderdom langzaam blind wordende en verkwijnende vrouw, bewoonde hij een nietig woningske op een groot landgoed, waarvan zelden de groote rose villa betrokken werd. Het landgoed stond onder de bewaking van Louis, die er een boomgaardke en een moestuintje bezat, waarin zijn vrouw of, bij geval, zijn gehuwde zoon hadden te werken, wilde er iets worden gewonnen in vruchtbaarheid. Op het verwilderde landgoed prijkten allerlei sparren in de meest grillige vormen. De wildste en zotste wind had hun groei geboetseerd. Vooraan stonden er enkele als breede kandelabers, met, aan de toppen van hun schilferende stammen, het roestige bruin als van oude en tot sloopen bereide schepen. André Derain heeft zulke soort boomen geschilderd, die zich dan verheffen tegen het felle blauw van de Middellandsche zee. Door deze sparren is het gekomen, dat wij Louis tot vriend hebben gekregen. Wij konden niet nalaten hen te bewonderen, zij zijn het schoonste van deze streek. Als de avond aanstrijkt en de boschgrond broeit van de warmste en diepste kleuren, wordt hun groen zóó fluweelig zwart, dat wij vaak huiveren moeten als streelden wij inderdaad fluweel. Indien Louis al iets of iemand bemind heeft of bemint, dan zijn het déze boomen met hun grillige stammen. Herkent hij er het eigen gemoed in? Kom, Louis is niet poëtisch. Eens, bij valavond, stonden wij, van bewondering zwijgend, aan den voet van zulk een spar. Er ritselde iets in het bosch en daar schoof Louis aan, zwaar en luid ademend. Zijn ruig gelaat, steenhard, keerde hij ons aarzelend toe, zijn oogen fonkelden. „Voor wonderboomen, zijn het wonderboomen, niet waar?” vroeg hij op den duur. Louis fluisterde meer dan hij sprak. Hij rook naar gemeen bier en zijn hand beefde lichtelijk. „Het doet me genoeg, dat gij zoo van deze boomen houdt, meneer. Ik zie u er heel dikwijls heen komen. Ik denk dan bij mij zelf, daar gaat meneer. Nu, laat hij maar gaan, denk ik dan, dat is het bewijs dat iemand een brave inborst heeft. Wie van een boom houdt, is een braaf mensch, maar er zijn hier geen brave menschen in de streek! Een boom is ook een mensch, meneer, hij eet, hij drinkt, hij slaapt, hij vermenigvuldigt, en soms schudt hij treurig het hoofd. Betast maar eens een boom, ge voelt hem leven. En is een berk niet als een vrouw, meneer? Maar deze sparren zijn het schoonste. Zij zijn mijn lievelingen. Iederen dag kom ik hen voorbij, soms slaap ik tegen hun bast aan, meneer. . . .” Als gij dronken zijt, dacht ik. „En dat zij altijd groen zijn, meneer, altijd, zelfs als de sneeuw zóó hoog ligt